

Arrest

nr. 261 331 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DEN STEENE
Iddergemstraat 61 / A
9470 DENDERLEEuw

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DEN STEENE en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, in het bezit van een Chinees paspoort en een Italiaanse verblijfskaart, diende op 31 oktober 2018 een verblijfsaanvraag in als student. Hij werd op 9 april 2019 gemachtigd tot verblijf tot 31 oktober 2019. De machtiging tot verblijf werd daarop verlengd tot 31 oktober 2020.

Naar aanleiding van het daarop volgende verzoek tot verlenging wordt op 28 mei 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat

[...]

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61 § 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt :

Overwegende dat betrokkene bij zijn aanvraag om een verlenging van de verblijfskaart op basis van studies voor het academiejaar 2020-2021 een bijlage 32 overmaakte, getekend op 13/10/2020 door de genaamde H. H. van Nederlandse nationaliteit en zelfstandige, maar dat deze niet kon worden aanvaard aangezien er geen enkel bewijs van solvabiliteit van de garant overgemaakt werd.

Overwegende dat dit op 24/02/2021 werd medegedeeld aan de student en dat hij hiermee ook de kans kreeg om de solvabiliteit van de garant te bewijzen.

Overwegende dat betrokkene op 30/03/2021 via het gemeentebestuur loonfiches overmaakt van een zekere W. L., maar dat deze persoon onvoldoende solvabel is en bovendien geen tenlasteneming ondertekende voor de student; dat dit op 31/03/2021 meegedeeld werd aan de student die hij hiermee opnieuw de kans kreeg om nieuwe bewijzen van solvabiliteit over te maken of een attest waaruit bleek dat hij genoot van een studielening of studiebeurs.

Overwegende dat betrokkene op 17/05/2021 via het gemeentebestuur loonfiches overmaakt van W. Li., H. S. en H. G. maar dat deze personen geen tenlasteneming ondertekenden en bovendien onvoldoende solvabel zijn en dat deze dus niet kunnen beschouwd worden als garant.

Overwegende dat betrokkene ook loonfiches overmaakte van zijn studentenjob maar dat hij niet aan het beoogde bedrag van 670 euro komt om voor zijn eigen financiële middelen in te staan.

Overwegende dat bijgevolg betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van zijn verblijf als student.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas op 31/10/2018 naar België om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1 Eerste Middel: Voldoende Inkomsten

Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de heer H. H. zich garant stelde voor verzoeker.

*De garant is zaakvoerder in de BV T.X., gelegen te [...] en dit sedert 1/05/2008 (stuk 4 - 5).
Voor het boekjaar 2019 boekte de vennootschap een te bestemmen winst van 55.741 euro (stuk 6).
Uit de loonfiches blijkt dat de vennootschap hem een loon uitkeert van 2.000 euro. Daarnaast ontvangt de garant ten gevolge van de corona pandemie, over een overbruggingsrecht ten bedrage van 1.614,10 euro per maand.
De vennootschap van de garant diende verplicht gedurende maanden zijn deuren te sluiten waardoor de inkomsten beperkt blijven tot de overbruggingsuitkering (stuk 7 – 8).
Dat bij het oordelen van het minimum netto-inkomen voor de garant dient rekening te worden gehouden met de uitzonderlijke situatie waarin België en de rest van de wereld zich bevond ten gevolge van de pandemie.
Verzoeker beschikt zelf over bestaansmiddelen aangezien hij te werk gesteld is als student. Maandelijks ontvangt hij ongeveer 300 euro (stuk 17).”*

3.1.2. Verzoeker betoogt dat de heer H.H. zaakvoerder is en een maandelijks loon ontvangt van € 2.000. Ten gevolge van de coronapandemie was de heer H.H. echter verplicht om zijn zaak te sluiten waardoor zijn inkomsten beperkt bleven tot een overbruggingsuitkering. Bij het beoordelen van zijn inkomsten dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de uitzonderlijke situatie waarin België en de rest van de wereld zich bevond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de gemeente Liedekerke op 9 februari 2021 heeft geïnstrueerd om de volgende stukken op te vragen: een nationaal paspoort, een geldig bewijs van ziekteverzekering, een attest dat hij als regelmatig student of leerling ingeschreven is in een door de staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, een standaardformulier ingevuld door de onderwijsinstelling, een attest waaruit blijkt dat hij geniet van een beurs of van een studielening die zijn gezondheidszorgen, kosten van verblijf en repatriëring dekt of een verbintenis tot tenlasteneming, overeenkomstig bijlage 32 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en een bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches of een recent uittreksel uit de personenbelasting). Op 24 februari 2021 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken via de gemeente Liedekerke nogmaals uitdrukkelijk om binnen de vijftien dagen voor te leggen:

“een verbintenis tot tenlasteneming, overeenkomstig de bijlage 32 van het K.B. van 8 oktober 1981, voor het nieuwe academiejaar en een bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches voor een werknemer of een recent uittreksel uit de personenbelasting voor zelfstandigen); gelieve een recent uittreksel uit de personenbelasting over te maken gezien de garant zelfstandig is.

OF een attest waaruit blijkt dat hij/zij voor het nieuwe academiejaar geniet van een studiebeurs of van een studielening die de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring dekt;

- *De garant dient minimum het volgende bedrag netto te verdienen per maand om als solvabel aanvaard te worden:
EUR 1295,91 – voor persoonlijke behoeften
+ EUR 670 – voor de kosten van een student (bedrag wordt jaarlijks geïndexeerd)
+ EUR 150- per persoon ten laste van de garant*

*Vanaf de ontvangst van deze brief beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de opgevraagde documenten over te maken aan onze diensten.
Anders wordt de aanvraag afgewezen.”*

Op 31 maart 2021 meldt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Liedekerke dat de loonfiches die werden ingediend geheel niet volstaan. Er wordt aan verzoeker een bijkomende termijn van vijftien dagen gegeven om een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming overeenkomstig bijlage 32 voor te leggen en een bewijs van solvabiliteit. Er wordt uitdrukkelijk op gewezen dat de bestaande bijlage 32 werd ondertekend door H.H. en dat deze laatste, als zelfstandige, geen recent aanslagbiljet heeft ingediend. Wat betreft de loonfiches op naam van W.L. wordt erop gewezen dat deze persoon geen bijlage 32 heeft ondertekend en bovendien onvoldoende solvabel is. Vervolgens wordt nogmaals vermeld over welke inkomsten de garant moet beschikken om als voldoende solvabel aanvaard te worden.

Op 17 mei 2021 maakt verzoeker via de gemeente Liedekerke loonfiches over op naam van W.L., H.S. en H.G. In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat deze personen geen tenlasteneming ondertekenden en bovendien onvoldoende solvabel zijn. Ook verzoekers inkomen uit zijn studentenjob wordt als ontoereikend beschouwd.

In het middel verwijst verzoeker naar nieuwe stavingsstukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift teneinde de solvabiliteit van de garant H.H. alsnog aan te tonen. Deze stukken werden evenwel niet voorgelegd aan de verwerende partij, die er dan ook geen rekening mee kon houden. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), in zijn hoedanigheid van annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), echter niet toe zijn oordeel in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Waar verzoeker aanvoert dat rekening moest worden gehouden met het verlies aan inkomsten van de garant door de coronapandemie, volgt hieruit evenwel niet dat dit als overmacht moest worden beschouwd. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat verzoeker zelf op zoek ging naar een andere garant en *post factum* wijst verzoeker er zelf op dat zijn garant een overbruggingsuitkering ontving voor het inkomstenverlies.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede en derde middel aan, die hij uiteenzet als volgt:

“2.2 Tweede middel: Verblijf in België

Verzoeker verblijft officieel in België sedert 31/10/2018, doch officieus verblijft verzoeker reeds meer dan 10 jaar in België.

Hij spreekt zeer vloeiend Nederlands en beschouwt deze als zijn moedertaal. Hij heeft weinig of geen kennis van de Chinese taal.

Daarnaast verblijven zijn ouders, broers en zussen allen in België (stuk 11). Hij is momenteel de enige persoon van zijn gezin die geen toelating heeft om in België te verblijven.

Hij heeft dan ook geen band met het land van herkomst aangezien zijn hele familie in België verblijft.

Rekening houdende met bovenstaande werd te weinig/geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker waardoor art. 74/13 van de wet van 15/12/1980 werd geschonden.

2.3: Derde Middel: Schending van het recht op gezinsleven

Verzoeker bouwde intussen een gezinsleven op in België en dit sedert meer dan 10 jaar. Verzoeker is de zoon van het echtpaar W. L. en H. B.. Hij woont samen met zijn broer H. S. en zus H. G. te [...] (stuk 11).

De vader van verzoeker is sedert mei 2008 (stuk 4) eveneens zaakvoerder van de BV T.X. en ontvangt maandelijks een loon uit de vennootschap (stuk 12).

Art. 8 EVRM bepaalt:

§ 1 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

§ 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De inmenging in dit recht kan enkel toegestaan worden indien drie voorwaarden positief kunnen worden beantwoord:

- De legaliteitstoets: Een wettelijke bepaling*
- De legitimiteitstoets: ter bescherming van een belang*
- De noodzakelijkheidstoets: Een noodzaak in een democratische samenleving in het belang van van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Thans ligt geen enkel stuk voor dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker noodzakelijk, strikt noodzakelijk, is voor de bescherming van enig voorgeschreven belang in een democratische samenleving.

De toepassing van Art. 8 EVRM geeft eveneens gewicht aan de belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt. Ten einde het gezinsleven te kunnen verderzetten zou inhouden

dat de partner en haar minderjarige kind naar Marokko zouden dienen te reizen (cf. Hof Mensenrechten, Boulif v. Switzerland, arrest van 2 augustus 2001, NJCM-Bulletin 2002, Vol. 27, nr. 5, 616-630).

Daarnaast bepaalt de beslissing uitdrukkelijk dat de uitwijzing van verzoeker slechts van tijdelijke aard zou zijn voor de periode tot het regulariseren van diens verblijf. Verzoeker heeft een nieuwe garant gevonden, zijnde S. C. A. C., wonende [...] en hebbende als beroep pastoor.

Dat deze garant een maandelijks netto-inkomen heeft van 2.190,82 euro en geen kinderen ten laste heeft.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing tot uitwijzing niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 8 EVRM en disproportioneel is.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: "... betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van zijn verblijf als student ..."

Terwijl de beslissing om het grondgebied te verlaten een schending tot gevolg heeft van art. 61 §2 2° en art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast heeft de beslissing een schending van het recht op gezinsleven ten gevolg.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2.2. Gezien de onderlinge samenhang worden het tweede en derde middel samen behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker slechts werd toegelaten tot verblijf als student overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 3 van titel II van de vreemdelingenwet, met betrekking tot studenten. Een dergelijke toelating tot verblijf geldt slechts voor beperkte duur en is aan voorwaarden verbonden. Verzoeker wist dan ook, of diende te weten, dat bij het niet voldoen van deze voorwaarden van verblijf, het verblijf niet langer verlengd zou worden. De aangevoerde grief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient dan ook in dit licht beoordeeld te worden. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Ook wat betreft het gezinsleven met zijn broer en zus, dient verzoeker het bestaan van andere dan gewoonlijke affectieve banden aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen elementen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat er sprake is van een gezinsleven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij samenwoont met zijn ouders, broer en zus, kan louter en alleen op basis van deze verklaring niet worden afgeleid dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Volledigheidshalve merkt de Raad daarenboven op dat uit het attest van gezinssamenstelling van 4 juni 2021, zoals neergelegd door verzoeker, niet blijkt dat hij effectief samenwoont met zijn ouders, broers en zus. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker tevens dat hij reeds meer dan tien jaar in België verblijft, Nederlands als zijn moedertaal beschouwt en geen banden heeft met zijn land van herkomst. In de mate dat verzoeker hiermee de schending aanvoert van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoeker om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Dergelijke intense sociale bindingen worden niet aangetoond. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker tot recent in Italië verbleef, waar hij werd geboren en een recht op verblijf heeft.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze bepaling een individueel onderzoek noodzaakt waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige, proportionele en redelijke wijze. Wat betreft het hoger belang van het kind en verzoekers gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij een nieuwe garant gevonden heeft, de heer C.S.C.A., en ter ondersteuning van zijn bewijs een verbintenis tot tenlasteneming neerlegt, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. Ook de loonfiches van deze garant legt verzoeker thans pas voor het eerst voor. Verzoeker kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zich voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker ter terechtzitting een e-mail voorlegt waaruit blijkt dat hem onvoldoende informatie zou zijn gegeven door een gebrek aan ervaring bij de gemeentediensten, in het bijzonder over de mogelijkheden van de garant om zijn solvabiliteit te bewijzen, werd er bij de bespreking van het eerste middel al op gewezen dat de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk waren met betrekking tot de bewijsstukken die van verzoeker verlangd werden. Het volstond dat de gemeente deze instructies doorgaf aan de verzoeker, hetgeen klaarblijkelijk ook is gebeurd.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT